

Så skulle der – men det har jeg ikke grund til at tro, jeg nærer ikke den mistro til Menneskerettighedsdomstolen, som fru Charlotte Antonsen og Venstre åbenbart nærer – vise sig at sidde en russisk dommer, som dømmer forkert ved Menneskerettighedsdomstolen, har vi muligheden for ved danske domstole at sige: Nej, det er forkert, det duer ikke. Men det kan vi jo ikke, hvis der skulle sidde en bulgarsk dommer og dømme forkert ved EF-Domstolen.

Er det ikke rigtigt? må jeg spørge fru Charlotte Antonsen.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Er det ikke korrekt, at hvis der falder en dom i Strasbourg eller i EU, vil den ikke blive omgjort af den anden af domstolene, fordi man har et internationalt system, som ikke er formaliseret, men som er reelt, og som betyder, at også ved domme af forskellig art, der afgives i FN-regi, er det den internationale domstol, der først går ind i en sag, som ligesom kommer til at danne præcedens? Derfor har det, hr. Morten Messerschmidt siger, jo ikke noget med virkeligheden at gøre.

Hr. Morten Messerschmidt er nødt til at svare på mit spørgsmål: Er det mere sikkert, at de lande, der sidder i Europarådet, er med til at vurdere ytringsfriheden i Danmark, altså lande som Rusland? Synes hr. Morten Messerschmidt virkelig, at det er klogere, at det er en russisk dommer eller en aserbajdsjansk dommer, der er med til at vurdere, om danskeres ytringsfrihed bliver overholdt? Eller er det – for det, der er hr. Morten Messerschmidts reelle ærinde her, er, at substansen sådan set ikke fejler noget – fordi hr. Morten Messerschmidt jo altid pr. definition er imod EU, uanset hvad der kommer fra EU?

Kl. 13.30

(Kort bemærkning).

Morten Messerschmidt (DF):

Fru Antonsen skulle prøve at lytte engang til den virkelighed, hun selv taler om.

Hvis man stiller Menneskerettighedsdomstolen op på den ene side og EF-Domstolen op på den anden side, hvilken domstol tror fru Antonsen så at de danske myndigheder har kompetence til at undsige? Det er jo ikke EF-Domstolen, for dens domme har forrang. De går præjudicielt ud over den danske Højesterets kompetence. Men skulle en af de her frygtelige aserbajdsjanske eller russiske eller andre dommere, som fru

Antonsen altså frygter, ved Menneskerettighedsdomstolen komme med en forkert dom, så er den jo ikke bindende, for den er mellemfolkelig.

Så fru Antonsen rammer jo direkte ned i det problem, som Dansk Folkeparti har med EF, at det netop er blevet supernationalt, at det lægger landene under sig. I Menneskerettighedsdomstolen, i Europarådet respekterer man landenes forskelligheder. Det gør man ikke i EF-systemet.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Som tilhører til hr. Morten Messerschmidts tale på sit partis vegne kan man godt blive lidt forvirret, for i begyndelsen af ordførertalen sagde hr. Morten Messerschmidt, at menneskerettighederne får større og større betydning i den del af verden, vi er i, og at det er bekymrende, at det er et stort problem. Man kunne altså få indtryk af, at menneskerettighederne havde fået for meget magt eller for meget betydning for den daglige politik. Senere hen i ordførertalen udbreder hr. Morten Messerschmidt så en meget, meget stor omsorg for de stakkels lande, som ikke er med i EU, og som derfor nu kommer til at henligge i et menneskerettighedsmæssigt mørke.

Man kunne næsten blive forvirret og spørge hr. Morten Messerschmidt, hvad det egentlig er han mener, hvad det egentlig er Dansk Folkeparti mener. Har menneskerettighederne fået for meget betydning, eller har de fået for lidt betydning?

(Kort bemærkning).

Morten Messerschmidt (DF):

Det her kræver jo altså en vis evne til refleksion. Jeg vil godt forsøge. Det er helt klart, at i de lande, som er med i EU, f.eks. i Danmark, er hele diskussionen om menneskerettighederne jo blevet dybt dogmatisk.

Jeg kan næsten forstå, at det for Det Radikale Venstre ikke handler om, hvorvidt man er i stand til at tænke en sådan politisk tanke, det handler om, hvorvidt det er noget, der er formuleret ud fra en eller anden menneskerettighedsdogmatisk tilgang, hvor det så end måtte stå. Og den politisering af menneskerettighederne, som jo finder sted, det forhold, at menneskerettighederne er gået fra at være et sæt forbud mod, hvad lande må gøre ved deres borgere, til at blive et selvstændigt rettighedskodeks for lande eller for borgere, synes jeg er dybt problematisk.